

Bilag 6.

Finansministerens kommentarer til bilag 5.

Danmarks Automobil-Forhandler-Forening foreslår, at der i lovforslaget optages en ny bestemmelse om, at visse tilbehørsgenstande til motorvogne tillades leveret afgiftsfrit ved salg af nye køretøjer. Sådant afgiftsfrit ekstraudstyr foreslås optaget i en af finansministeriet udfærdiget fortegnelse.

Hertil bemærkes:

Efter lovforslagets § 8, stk. 2, skal til et køretøjs afgiftspligtige værdi medregnes værdien af alt udstyr, som leveres med køretøjet, eller hvortil køretøjet er indrettet, dog med undtagelse af betalingen for eventuelle radioapparater.

Henvendelsen har været forelagt Direktoratet for Toldvæsenet, som har udtalt følgende:

„1. Det vil ifølge sagens natur blive særdeles vanskeligt — for ikke at sige umuligt — at udfærdige en fortegnelse, der dækker alle former for ekstraudstyr, som med den foreslåede ændring til lovudkast ønskes holdt uden for afgiftspligten. Fortegnelsen må påregnes at skulle indeholde udstyrsgenstande, som strækker sig lige fra ubetydelige og prisbillige plasticting til dyre udstyrsgenstande, der vil omfatte både rene luksus- eller pyntegenstande og udstyr, som anskaffes af hensyn til teknik, økonomi og sikkerhed.

For at nævne et eksempel må det påregnes, at der vil blive fremsat krav om, at fortegnelsen over afgiftsfrit udstyr skal indeholde en bestemmelse om, at merprisen for levering af andre dæk end de dæk, der hører til et køretøjs standardudstyr, skal kunne holdes uden for afgiftspligten. Det vil formentlig betyde, at ikke alene merprisen for dæk med hvide sider, der anskaffes af hensyn til køretøjets udseende, men også merprisen for dæk af bedre kvalitet — f. eks. radialdæk — der anskaffes af kørsels- eller sikkerhedsgrunde vil kunne holdes uden for afgiftsberegningen.

2. Det næste spørgsmål, der rejser sig, er, hvad man ved den af DAF foreslåede lovbestemmelse skal forstå ved ekstraudstyr, altså hvilke udstyrsgenstande der skal optages i fortegnelsen. Ekstraudstyrsgenstande, der kan leveres som supplement til et køretøjs standardudstyr, vil på andre modeller optræde som standardudstyr. Køretøjer af samme model leveres i stort omfang fra automobilfabrikkerne i mange udstyrsformer, d. v. s. med mere eller mindre udstyr af arter, der kan benævnes som ekstraudstyr. En models luksusudgave („de luxe“, „super-special“ o. s. v.) er i vidt omfang udtryk for, at køretøjet er forsynet med udstyr, som enten ikke findes på standardudgaven, eller som er af ringere kvalitet på standardudgaven.

Såfremt disse former for ekstraudstyr eller forbedret udstyr og merprisen for bedre udstyr kan holdes uden for afgiftspligten, vil det formentlig betyde, at standardpriserne for modeller med sådant udstyr fremtidig vil blive anmeldt med priser, der ikke omfatter „ekstraudstyret“. Med den af DAF foreslåede formulering af lovbestemmelsen vil dette formentlig ikke kunne forhindres.

Dersom man tænker sig lovforslaget ændret, således at det alene er „ekstraudstyr“, som forhandleren supplerer et køretøj med i forbindelse med leveringen, der kan holdes uden for afgiftspligten, vil man formentlig opnå et lignende resultat. Importørerne vil i så fald se sig nødsaget til at søge køretøjerne leveret med ekstraudstyrsgenstande pakket i en særlig udstyrspakke, der så kan sælges afgiftsfrit sammen med køretøjet. En sådan situation vil formentlig begunstige de større automobilfabrikker, der har mulighed for at få leveret køretøjerne i specielle danske udgaver, fordi fabrikkerne kan levere deres enkelte modeller i flere udstyrsversioner. Disse fabrikker konkurrerer netop ved hjælp af disse forskellige tilbud til forbrugerne.